

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Afgift paa Dyrkning af Tobak.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 4388; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 1385 ff.).

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer, det stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sættes under Forhandling under eet.

Ordføreren (Jerichow): Som det høje Ting vil bemærke, er der til det foreliggende Lovforslag kun stillet et Ændringsforslag. Det er stillet af Flertallet og gaar ud paa, at i første og anden Linie udgaa Ordene „samme Aars 1. Oktober og“ samt „hver Gang med det halve“. Derefter vil Paragraffen komme til at lyde paa, at Optræningen skal finde Sted en Gang om Aaret, nemlig den første April. Det er et Forslag, der, som det ogsaa er udviklet i Betænkningen, er stillet af Hensyn til, at det for Yderne muligvis kunde falde vanskeligt at erlægge Afgiften paa et Tidspunkt, hvor de endnu ikke havde afhændet deres Afgrøde. Man har ment, at det vilde være humant at lade Skatten betale den 1. April i det efter Høsten følgende Aar; saa at der ikke kunde være Tale om, at Afgrøden paa det Tidspunkt ikke var afhændet.

I øvrigt indstiller Flertallet Forslaget til uforandret Vedtagelse, og der er ikke fra anden Side fremkommet noget Ændringsforslag. Derimod har Udvalget delt sig i tre Mindretal ved Siden af Flertallet. Det første af disse Mindretal vil stille sig imod Forslaget under Hensyn til, at det burde være fremkommet paa et tidligere Tidspunkt, samtidig med Tobakstoldens Forhøjelse. Endvidere udtaler dette Mindretal, at det finder det uretfærdigt, at Skatten lægges efter Areal i Stedet for efter det færdige Produkt. Hvad der kan siges derimod, er, saa vidt jeg skønner, kommet frem i Betænkningen fra Flertallet. Sagen stiller sig saaledes, at man

vilde neppe have valgt denne Fremgangsmaade, naar det ikke i det hele var et mindre betydningsfuldt Anliggende, der her er Tale om. Arealbeskatning erkende vi er en mindre fuldkommen Fremgangsmaade teoretisk set, men i Forhold til den Betydning, den skal have, vilde det Apparat, der skulde sættes paa Benene for at indføre en Produktionsbeskatning, være uforholdsmæssig bekosteligt, og derfor foreslaar Flertallet Loven vedtagen i den af Ministeriet foreslaaede Form. Naar der staar i det andet Mindretals Bemærkninger desangaaende, at Arealskatten er en forældet og forlængst forladt Beskatningsform, kan det dog anføres, at denne Beskatningsform er opretholdt i den tyske Tobaksbeskatningslov af 15. Juli 1909, hvor man har en Arealskat af indenlandsk Tobak paa 5,7 Pfenning pr. Kvadratmeter, en Beskatning, som omtrent svarer til det dobbelte af den, det her er foreslaaet at indføre.

Et andet Synspunkt er fremsat af det tredje Mindretal, som hellere vil have Forbud. Dertil er at bemærke, at Flertallet ønsker ikke Indførelse af Forbud, ligesom Regeringen ej heller har foreslaaet det, under Hensyn til, at man ikke vil gøre et saadant Brud med de Forhold, som en Gang have udviklet sig her i Landet paa Grundlag af den gamle Toldlov. Der er saa meget mindre Grund til det, naar man ser hen til, hvordan Forholdene ere i Udlandet, at England, som indtil 1910 har haft Forbud, netop har forladt det ved Finansloven af 1910 og indført en Afgift paa det færdige Produkt, som paa det nærmeste svarer til den Told, der erlægges ved Indførselen. Tidligere har der ogsaa fra den politiske Side, som det tredje Mindretal tilhører, været udtalt en vis Sympati for Forbud, men den paagældende, det daværende Medlem fra Slagelse (Lange), udtalte sig saaledes: „Man spørger mig om, hvorvidt det vilde være klogt at lægge Beskatning paa indenlandsk Tobak. Dertil svarer jeg — men kun paa egne Vegne — Ja, og det en stor Beskatning. Jeg er endog tilbøjelig til at sige, at det allerbedste var, om det var forbudt at dyrke Tobak her i Landet. Men“, føjer han til, „det vilde jo være et Indgreb i Individets Frihed.“ Det er altsaa en lignende